

9 NOU (9) VISIONS

07 L'EMBRIÓ D'UNA RENOVACIÓ MUSICAL

Richard Wagner va inscriure Tristan & Isolde dins la història de l'òpera, com a final d'una etapa classicista i com a principi d'una renovació musical que arriba fins als nostres dies. Es pot considerar com la màxima exposició del cromatisme. D'altra banda Die Meistersinger von Nürnberg, pot considerar-se com a màxima exposició del diatonisme.

Sens dubte però, l'embrió d'aquestes dues obres mestres es troba en la composició de La Valquíria uns anys abans.

Aquest drama, segona part de la tetralogia: l'Anell del Nibelung, va gestar-se com a idea l'any 1851, després d'haver escrit inicialment, l'any 1848, la mort de Siegfried per anar aclarint després la història dels primers anys d'aquest heroi, i arribar fins l'origen del món (L'Or del Rhin).

La composició musical va ser acompanyada d'un estat emocional turbulent, fruit dels seus pensaments pessimistes (influència de Schopenhauer) i de les seves passions amoroses (Mathilde Wesendonk).

Així podem entendre com La Valquíria esdevé una pàgina sublim dins la història de la música per la conjunció d'una poesia profunda i intensa i una partitura d'un lirisme apassionat.

Conservo un record extraordinari dirigint una representació de l'acte III dins el Festival de Música de Barcelona.

La immersió continuada dins la seva música mentre preparava els assaigs, em va fer comprendre com Richard Wagner feia una dosificació magistral entre veus i orquestra. La veu era un instrument més, amb el seu propi llenguatge, acaronada, de forma luxuriosa, per la massa orquestral, fins que aquesta esclatava en uns passatges vibrants i extraordinaris.

Ben segur, vaig dir-me, que en el pensament de Wagner mentre componia, ja es dibuixava un meravellós fossar (el de Bayreuth) amb l'orquestra amagada sota l'escena, aconseguint que la veu fos projectada envoltada en un fons musical màgic que, malgrat la seva potència, no la pogués superar.

Antoni Ros Marbà
Director d'orquestra